

de foregaaende Aars Arbejde. Jeg har da i Øjeblikket det Indtryk, at man fra den højtærede Regerings Side har en ret stærk Tilbøjelighed til ligesom at skubbe Afgørelsen noget ud, skubbe Opgaverne lidt fra sig. Man er ligesom bange for, synes det mig efter mit Indtryk af de foregaaende Dages Forhandlinger, rigtig at gaa i Gang med det forestaaende Arbejde. Der er nok den bestemte Grund dertil, at overfor et hvilket som helst Lovforslag maa man stille sig det pinlige Spørgsmaal: Koster det Penge, eller koster det ikke Penge? Saa snart det koster Penge, er man bange for det. Det synes mig dog, at man ikke alt for ængstelig skal lade sit Arbejde standse af dette Hensyn for Øjeblikket. Der faldt forleden Dag fra det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) den Bemærkning, at selv Opgaver, der kostede Penge, kunde man godt lovgivningsmæssigt tage fat paa nu, idet det forberedende Arbejde kunde gøres, saa man havde alt rede til det Tidspunkt, da Arbejdet kunde sættes i Gang med praktisk Resultat, fordi Pengene atter vare der. Jeg tror, det var Tankegangen i det ærede Medlems Betragtning, og det forekommer mig, at det ærede Medlem i dette Tilfælde, jeg tør maaske sige for en Gangs Skyld, har haft Ret. Det synes mig, at man meget vel paa disse Omraader kan lægge det hele til Rette saaledes, at man staar færdig til Arbejdet i det Øjeblik, man er kommen noget over de værste finansielle Forhold. Jeg vil derfor rette den Opfordring til den højtærede Regering, at den ikke af dette Hensyn holder de forskellige store Lovgivningsarbejder, der kunne foreligge, tilbage, men kaster dem ind i Forhandlingerne og lader Tinget begynde at arbejde derpaa.

Og jeg tør maaske dertil føje en Henstilling, som jeg tænker mig, at alle Parter i Virkeligheden ville kunne være tilfredse med, og det er dette, at den højtærede Regering maa bestræbe sig for at fremlægge Lovforslagene for Tinget saa tidligt i Samlingens Forløb som paa nogen Maade muligt, saaledes at det hele Arbejdsmaskineri heroppe kan komme til at gaa lidt hurtigere, lidt mere jævnt, end det i Øjeblikket gør. Man vil maaske dertil kunne svare, at Forholdet er det, at det kan ikke hjælpe noget at forelægge Lovforslagene nu paa denne Tid; nu sidde vi jo her og slide i Finansloven, og derfor kunne vi jo ikke komme i Gang (*Konseilspræsidenten*: Hør!), ja, den højtærede Konseilspræsident raaber et dybtfølt Hør i saa Henseende. Men jeg

skulde næsten tro, at hvis man fra Regeringens Side gjorde sig det til Skik straks at fremlægge Lovforslagene i saa stort Omfang som muligt allerede ved Samlingens Begyndelse, maatte der kunne træffes Udvej til at finde nogle enkelte Dage i Løbet af Oktober Maaned til Drøftelse af nogle af de Forslag, til første Behandling deraf, saaledes at Udvalgene kunde blive nedsatte, og man derigennem kunde faa Arbejdet i Gang noget tidligere, end det nu bliver Tilfældet. Jeg tror virkelig, at mange ærede Medlemmer have en Følelse af, at Oktober er en lidt underlig Maaned i vort Rigsdagsliv, hvor man ikke rigtig kommer i Gang med det hele. Ja, jeg har jo ikke megen Erfaring i Rigsdagsgeringen, men i den korte Tid, jeg har deltaget deri, har jeg haft et levende Indtryk af, at der er noget uheldigt i dette, at alt Arbejde her i Rigsdagen trænges sammen i den sidste Maanedstid, før Rigsdagsarbejdet slutter om Foraaret. Den praktiske Følge deraf er den, at i den sidste Maanedstid eller maaske navnlig endda i de sidste Par Uger gaar det i en ganske forfærdelig Hast, og da gaar det saaledes, at egentlig ingen rigtig kan hitte ud af, hvad det er, der foregaar. Jeg er tilbøjelig til at tro, at naar man overfor de sidste Aars Lovgivningsarbejde maa anse det for en ikke ganske let Sport at fortolke en eller anden Mening ind i mangfoldige af disse Lovparagraffer, skyldes det noget dette forhastede Arbejde lige i Slutningen af Rigsdagsperioden, og jeg skulde tro, at hvis man kunde finde praktiske Veje til at fordele det hele noget lempeligere, vilde det være hensigtsmæssigt. Det er imidlertid et rent praktisk Spørgsmaal, som jeg ikke skal fordybe mig videre i. Derimod vil jeg gerne om de Lovforslag, der i Øjeblikket kan blive Tale om, gøre nogle Spørgsmaal og nogle enkelte Bemærkninger.

Jeg vender mig da først til den højtærede Indenrigsminister. Forleden Dag hørte vi hernede det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) fremdrage Spørgsmaalet om Rentebevillingerne, og da jeg hørte det ærede Medlem fremføre dette, sagde jeg til mig selv: Ja, der kan Indenrigsministeren da sagtens svare, at det skal komme, for der ligger jo Arbejdet til Rede, det er lagt til Rette. Det var med nogen Beklagelse, jeg hørte, at den højtærede Indenrigsminister syntes, at Spørgsmaalet alligevel var alt for indviklet, der rejste sig for store Problemer, han havde ikke selv ganske taget Standpunkt til disse Spørgsmaal; han syntes ikke selv at have Lyst til at kaste Sagen ind